

„Přeperu.“

„Nepřepereš.“

„Přeperu.“

„Nepřepereš.“

„Ale jo.“

„Ale ne.“

Chvilé rozpačitého ticha. Pak se Tom zeptal:

„Jak se jmenuješ?“

„Co je ti po tom?“

„Když budu chtít, něco mi po tom bude.“

„A proč nechceš?“

„Ještě pípni, a uvidíš.“

„Píp, píp, píp! Teď se ukaž.“

„Ty myslíš, že seš děsně vtipnej, že jo? Kdybych chtěl, zbil bych tě i s jednou rukou přivázanou za zády.“

„Tak proč mě nezbiješ? Proč jenom říkáš, co bys, kdybys?“

„Zbiju tě, jestli si na mě budeš dovolovat.“

„To určitě – takových jako ty jsem viděl hejna...“

„Ty vtipálku! Myslíš, že se na mě budeš vytahovat? A co to máš na hlavě?“

„Jestli se ti ta čepice nelíbí, máš smůlu. A opovaž se na ni sáhnout! Kdo mi ji ukradne, tomu ruka upadne!“

„Kecáš!“

„Nápodobně.“

„Kecáš, naparuješ se, a skutek utek! Dej si odchod, jo?“

„Jestli se naštvu, popadnu šutr a roztřískám ti kebuli.“

„Už tě vidím.“

„Hned uvidíš!“

„No tak pojď. Proč pořád jenom kecáš? Proč nic neuděláš? Ale já vím proč. Máš strach.“

„Nemám.“

„Máš.“

„Nemám.“

„Máš.“